

Mots que són un tresor

written by Anna Aceitón | 26 d'abril de 2016

Aixopluc, xaragall, corriol, cotna, gresca, eixida, embarbussar-se, tràfec, xivarri, malforjat, xarrup, murri, empaitar, xerinola, enllestir, acotxar, desllorigar, xipollejar...

Mots... que són nostres.

A mercè del manifest Koiné s'ha encès el debat, potser prematur, sobre la necessitat d'establir el català com a única llengua oficial a la futura Catalunya independent. Molts lingüistes ho avalen i no hem d'oblidar que ells en són els experts.

Les dades parlen, només un 36,3% diu que el català és la seva llengua d'ús habitual enfront del 50,7% que diuen que n'és el castellà. Cau l'ús i la transmissió i els nous immigrants no noten la necessitat d'incorporar-se a la llengua del territori.

El fet és que quan som capaços d'extrapolar el debat fora de les nostres entranyes ens és més fàcil compartir el lema que diu "una nació, una llengua". Amb el cap fred i amb serenor ningú imagina ni veu el sentit de la cooficialitat d'una llengua que no sigui la pròpia.

A Catalunya el debat és més complex perquè hem après a estimar també el castellà, aquesta llengua imposada des de fa més de 300 anys. El nostre tarannà obert i amant de les diferents cultures ens ha fet així.

Tanmateix el precedent d'Irlanda ens hauria de fer reflexionar i no perdre el nord. Irlanda ara plora. Ha perdut un tresor, i amb ell, els seus mots.

Vivim en un món globalitzat on els anglicismes cada vegada són

més presents en el nostre vocabulari. I si a aquest fet li afegim les batzegades que ha sofert la llengua al llarg de tota la nostra història, ens adonem que està malmesa, malgrat els nostres esforços per preservar-la i l'infinit amor que li professem. Tenim un català empobrit on els joves van oblidant els significats de molts mots que cauen en desús.

Ara, quan un nou horitzó s'obre davant nostre, hem de ser capaços de protegir i respectar allò que més estimem amb fermesa. Sense rancúnies, sense menystenir el castellà i l'enriquiment cultural que ens regala. No patiu, el món ho entendreà, el castellà també...

I la nostra vida lingüística continuarà com fins ara, perquè ens agrada ser poliglotes i no escatimarem esforços perquè els nostres fills dominin amb fluïdesa el català, el castellà, l'anglès i totes les llengües possibles. Perquè són un tresor i ho sabem.

Això sí, amb una llengua blindada i reforçada. Aquest fet només és possible amb una defensa unilateral, també, del nostre llegat cultural més important, el català, i la seva oficialitat no compartida.

Els experts han parlat, escoltem-los.

Anyell, cruixit, daixonses, xerinola, cau, endebades, empiocar-se, engavanyar, balda, enrenou, badar, esberlar, brètol, tanoca, xeflis, enfarfegar, xino-xano, minyó, xiuxiueig, a cau d'orella...